

חינוך ומידות בפרשת השבוע לפרשת בהעלותך

אחים בענווה

הפרשה פותחת בהעלאת הנרות על ידי אהרן, פרשה שלכאורה אינה במקומה, שהרי סדר העבודה נאמר בספר ויקרא ובוודאי לפני חנוכת המשכן. המדרש מאריך על תרומת הנשיאים שנכתבו באריכות להראות את תרומתם ואז, "חלשה דתו של אהרן". אמר לו הקב"ה שלך גדול משלהם, שלך לדורות – נס חנוכה (על פי הרמב"ן). כלומר אהרן אינו יוצא בטענה או בבקשה אך הרגשתו "כבדה עליו" והקב"ה הקורא מחשבות והרגשות, נותן את המענה לאהרן.

בסוף הפרשה מדברת מרים על משה או יותר נכון על השידוך עם אשתו. כאן מעיד הקב"ה כי משה עניו, ולא סתם אלא מכל האדם על פני האדמה. אין כאן תגובה ומחשבה של משה, אלא הקב"ה פונה וגוער במרים ואהרן, ומרים אף נענשת בצרעת. כאן פונה משה לקב"ה בבקשה כי ירפא את מרים למרות שהיא דברה כנגדו.

בשני המקרים יש ענווה אצל משה ואהרן ובשניהם הקב"ה פועל, אך אלו שתי דרגות שונות של ענווה.

1. תחושה פנימית של פגיעה ללא כל ידיעה חיצונית של הנמצאים מסביב.
2. אין אפילו תחושה של פגיעה, ולא רק שיש מחילה אלא אף בקשה לעזרה לפוגע בו.

בעבודה מול ההורים מול ההורים והמורים ושאר הסובבים פעמים רבות צריך מידה גדולה של ענווה.

הענווה באה מההכרה כי העבודה החינוכית היא שליחות של קדושה, וברגע שיש זאת אנו רואים את הסייעתא דשמיא הגדולה שבאה ישירות מהקב"ה אשר גם ממנה את השליחים.

מידות בפרשה

- **ביקורת ובחירה** – בנסיונות שעושים בני ישראל לקב"ה
- **הכרת טובה** – הבטחה ליתרו כי יזכה לנחלה אם יצטרף לישראל ויעזור להם במדבר.
- **ענווה** – הקב"ה מעיד על משה שהוא העניו מכל אדם.
- **עין טובה** – ביחס משה לאלדד ומידד המתנבאים.
- **סדר ונקיון** – סדר החניה והנסיעה, חצוצרות, ירידת המן.
- **סבלנות** – משה מול נסיונות עם ישראל את הקב"ה.
- **רגישות ועדינות** – בפנית משה לקב"ה בעניין הבשר.
- **התמדה** – ירידת המן.